

П. Г. УДХАУС
КОЛОС НА ГЛИНЕНИ КРАКА

Част 0 от „Голф истории“

Превод от английски: Веселина Тихолова, 1997

chitanka.info

С идването на мрака виелицата, която духаше цял следобед, набра сили и дърветата пред клуба започнаха да се огъват под напора ѝ. Падащият сняг премрежваше гледката, но Мъдреца, застанал пред прозореца на пушалнята, можа да различи познатия оттенък на меланжираните вълнени голф-панталони на Сирил Джукс, докато последният пресичаше заледената тераса откъм навеса за обслужващия персонал. Мъдреца кимна доволно. Когато беше млад и не се отлепяше от стика, и той не признаваше лете и зиме и сега се радваше да види как по-младото поколение дерзае даже в ноемврийската веявица.

На обикновено веселото лице на Сирил Джукс, когато влезе в стаята няколко минути по-късно, се беше отпечатало такова изражение, като че ли е единственият оцелял от последните дни на Помпей^[1]. Никой не знаеше какво му се е случило, но от пръв поглед се виждаше, че не е било най-приятното преживяване в живота му, и Мъдреца го погледна със съчувствие.

— Мъчи ли те нещо, момчето ми?

— Малко спречкване с жената.

— Съжалявам. И за какво?

— Ами, нали знаеш малкия ѝ брат. Мисля, ще се съгласиш с мене, че дългият му удар се нуждае от оглаждане.

— Да.

— А това може да стане само с упорити упражнения.

— Много вярно.

— Затова го взех с мене за няколко дупки след обяда. Тъкмо се върнахме. А сестра му вече ни чакаше. Истинска фурия. Обърна ми внимание, че детето е посиняло от студ и е хванало ледени висулки и че ако предадяло Богу дух, аз съм щял да оберя калая. После го отведе да го топли с грейка. Ох, понякога това направо не е живот.

— Тъхъ.

— Май наистина беше хладно, макар и да не го бях забелязал лично, но бях изпълнен с добри намерения. Мислиш ли, че когато съпругата нарича мъжа си тъпоглав садист, иска да каже, че семейното щастие е на смъртен одър, а домашното огнище — пред разруха?

Мъдреца го потупа по рамото.

— Кураж, драги. Може да е малко ядосана в момента, но ще ѝ мине, ще разбере и ще прости. Жена ти също е играч на голф и в по-

спокойно разположение на духа не може да не оцени какъв щур късмет е извадила, като си е взела мъж с истински спортен дух. Това е важното. Говоря за оня дух в голфа, който въодушеви Хорас Бюстридж и го накара да шамароса майката на гаджето си на осемнадесетата дупка, защото му пречеше да вкара топката. А също и за вътрешния огън, който даде сили на Роло Родмарш да довърши играта, макар да мислеше, че е отровен, защото за пръв път имаше шанс да събере сто точки. Същият тоя дух, който спаси Агнес Флак и Сидни Макмърдо, които най-накрая намериха своето щастие и мир. Май трябваше да ти спомена Агнес Флак и Сидни Макмърдо по-рано. Те се сгодиха и се ожениха.

— Тя беше едно едро момиче, нали?

— Много едро. И Сидни не ѝ отстъпва. Точно това особено се харесва на приятелите и благожелателите им. Много често в тоя живот се срещат двуметрови дългучи подръка с мадами кинта и половина или пък камили по метър и осемдесет, награбили някого, който може да мине прав под масата. Но съюзът между Агнес Флак и Сидни Макмърдо е истинско съвършенство в пропорциите. Сидни тежи сто килограма отбрани мускули, а Агнес — осемдесет от същите. И което е по-важното, и двамата са запалени играчи на голф от ранно детство. Любовта между тях беше любов, крепена от взаимно уважение. Навикът на Сидни неизменно да изпраца топката на двеста метра от началната площадка хвърляше в транс Агнес, а той на свой ред беше омагьосан от нейния прочут къс удар, който е точен като швейцарски часовник.

Бил ден по-топъл от тоя (продължи Мъдреца, след като благосклонно прие поканата на събеседника си за един топъл пунш), когато започнала историята, която ще ти разкажа. Месецът бил август и от безоблачното небе слънцето сипело топлина върху курорта Ийст Бамптън и осветявало с лъчите си плажа, кея, чадърите, дъсчените пътеки в пясъка, количките за сладолед, будките за хотдог и искрящия океан. Във водите на последния, около петдесет метра от брега, Агнес Флак взимала обичайната си морска баня след тежък ден, прекаран в голф, и си мислела колко много обича Сидни Макмърдо.

Самият Сидни не присъствал. Той още бил в града, потънал в работа за застрахователната компания, която го била наела. Броят дните до отпуската и си мислел колко много обича Агнес Флак.

Когато момичетата си плуват в топлата вода и мечтаят за мъжа, когото обожават, понякога ги изпълва едно такова въодушевление, което напират да излезе. Точно това се случило с Агнес Флак. Господ си е на мястото, мислела си тя, и светът е прекрасен, значи нещо трябва да се направи по този въпрос. И тъй като на практика почти единственото нещо, което може да се направи във водата, е да се шляпа и цапа, тя започнала да шляпа и цапа. С ръце и крака вдигала фонтани от пяна подобно женски кашалот, като в същото време извивала мелодия на радостта.

Бедата е, че като правиш такива неща, докато се къпеш в морето, хората са склонни да се заблудят. Гласът на Агнес Флак е от ония пронизителни гласове, наподобяващи утринен експрес, когато изпуска пара на прелеза, а в напева, който си била избрала за музикална интерпретация, имало серия пронизително високи тонове, които тя изпълнявала мощно и крепко с широките си гърди. И ето защо не било за учудване, че един случаен непознат, който си порел вълните наблизко, възприел обстановката напълно погрешно.

Секунда по-късно по средата на един висок тон Агнес с изненада се намерила сграбчена здраво под мишниците и повлечена към брега.

Раздразнението ѝ било неопишуемо и се засилило още повече по време на пътешествието, по-голямата част от което прекарала с глава под водата. Докато стигнала брега, погълнала може би халба и половина солена течност и първият ѝ импулс бил да каже на похитителя си какво мисли относно неговата агресивност. Но тъкмо щяла да го стори, когато услужливи ръце я подхванали изотзад, измъкнали я и я преметнали по корем. Докато успее да се освободи, мъжът бил изчезнал.

Привечер, на път за ресторанта, все още била ядосана и сърдита, защото чувството, че в стомаха ѝ се плиска четвърт океан солена вода заедно с две-три риби, не преставало да я тормози. Тъкмо когато пресичала фойето с буреносно чело, някакъв глас до нея изрекъл бодряшки: „О, здрасти, ето те пак значи?“ Обърнала се и видяла висок, слаб, строен мъж с будни сини очи и загоряло лице.

— Вече се чувстваме добре, нали? — попитал красивият непознат.

Агнес, която се канела да се изпъчи, да погледне със смразяващ поглед и да вдигне вежди с едно назидателно „Сър?“, изведнъж

разбрала кой може да е това.

— Да не би... ти...? — запънала се тя.

Той вдигнал ръка да я спре.

— Недей да ми благодариш, драга, недей. Винаги спасявам живота на хората и те все ми благодарят. Няма защо, няма защо. Е, разбира се, щеше да е различно, ако имаше акули.

Агнес се пулела като дете във фокусник, който вади сладоледи от шапката си, при това истински. Вече била преосмислила намерението си да каже на тоя мъж какво мисли за него. Очите му, изразителното му лице, съвършената му фигура и изкусната кройка на дрехите му ѝ направили дълбоко и неотразимо впечатление. Съвкупността от тия достоинства я накарала да се чувства така, както се чувствала, когато веднъж забила третата дупка от раз, едно тръпнещо усещане, че животът няма какво повече да предложи.

— Акулите само се пречат и затрудняват самоотвержените действия на спасителя. Когато спасявах принцеса Дела Равиоли в Индийския океан, имаше половин дузина от тия кръвожадни зверове, които кръжаха наоколо с раззината паст и се държаха, като че ли съм им изял закуската. Така че бях принуден на една-две от тях да дам добър урок със скаутското ми джобно ножче. Лошото на всяка акула е, че ако речеш да ѝ подадеш пръст, ти отхапва ръката, тоест взима, че ти се качва на главата.

Агнес чувствала, че трябва да каже нещо в ответ, но не ѝ идвали думи.

— Англичанин си, нали? — запитала тя.

— Наречи ме космополит, драга. Роден съм в добрата стара родина и пребивавам в нея от време на време. Даже съм служил на суверена си на най-различни отговорни длъжности, като например заместник-ръководител по лова. Но иначе цял живот съм бил просто околосветски пътешественик. Кръстосвам. Бродя тук и там. За мене казват: „Миналата седмица беше в Пернамбуко^[2], но един Бог го знае къде е сега. Китай, навярно, Африка или Северния полюс.“ Доскоро се подвизавах в Холивуд. Снимат филм за живота в джунглата, където правото е на страната на силния, и ме хванаха за консултант. Между другото, май не съм се представил. Името ми е Фосдайк. Капитан Джак Фосдайк.

В гърдите на Агнес бушували такива чувства, че за момент не можала да си спомни своето.

— А пък аз се казвам Флак — изръсила тя накрая. Думите ѝ извикали искра на несъмнен интерес у нейния нов познайник.

— Ами? Тъкмо прекарах уикенда в Сандс Пойнт с едно симпатично старче на име Флак.

— Джошуа Флак?

— Точно така. Има страхотна къща. Истински палат. Казват, че е сред най-богатите мъже в Америка. Много трогателно. Един стар самотник, който плува като тюлен в океан от пари, а си няма ни коте, ни куче.

— Той ми е чичо. Как е сега?

— Много крехък. Много, много крехък. Няма да го бъде още дълго на този свят, така ми се струва — внезапно капитан Джак Фосдайк се разтресъл из основи. Като че ли едва сега думите ѝ проникнали в ума му. — Твой чичо, така ли каза?

— Да.

— И ти си единствената му племенница?

— Да.

— Мили Боже! — викнал капитан Джак Фосдайк възбудено. — Ела да пийнем по един коктейл. Не, какъв ти коктейл. Направо хайде да вечеряме. Да, да, да, да!

На масата обаянието, което капитанът изсипвал върху събеседницата си, се сгъстило до степента на овче кисело мляко. Като че ли възможностите на този невероятен мъж нямали граници. Събрал очите на оберкелнера. Говорел изискано и най-професионално за храна и вина, сравнявайки гостоприемството на познати принцеси с това на кохорта африкански вождове, у които бил обичан гост. Между ястията се хвърлял на дансинга така, че всеки професионален аржентински танцьор от завист би си изял патъците без сол. Нищо чудно, че скоро накарал Агнес Флак да си вее със салфетката, за да се освети.

Тя е момиче, което при наличието на съответните причини би могло да повали бик с един удар, но в присъствието на капитан Джак Фосдайк чувствала в сърцето си момински свян и трепет. Той я заливал с прелестите си като фонтан, така че да не може да си поеме дъх. И това ѝ харесвало. Усещала някакъв унес, като че ли е полегнала в розов облак над океан от наслада. За пръв път от седмици насам образът на

Сидни Макмърдо се изличил изцяло и безкомпромисно от главата ѝ. Да, вярно, в телефонния указател сигурно още имало някой си Макмърдо, Сидни, но в мислите на Агнес Флак — не.

Разговорът се насочил към спорта.

— Плуващ прекрасно — рекла Агнес, защото погълнатото кило сол отдавна вече не ѝ горчало.

— Да, винаги съм бил доста сносен плувец. Научих се в езерото Уапшот.

— Уапшот?

— Замъка Уапшот в Уапшот на Уап, Хампшир. Семейното имение. Вече не ходя често там — какво да се прави, работа. Но когато реша да прескоча, винаги прекарвам чудесно. Много езда, стрелба, лов, риболов и всичко останало.

— Обичаш ли да яздиш?

— Обичам надбягването с препятствия. Вкуса на риска, нали разбираш? Ходила ли си на Гранд Нешънъл^[3]?

— Още не.

— Печелил съм го няколко пъти. Спомням си, че втория път лейди Астор ми каза, че конят ми трябва да търчи на три крака, за да дам шанс и на другите. Лорд Бивърбрук, като чу думите ѝ, си умря от смях, трябваше да го свестяват с плесници.

— Ти май си страхотен във всичко.

— Такъв съм си.

— А играеш ли голф?

— О, разбира се. Първа писта.

— Може да изиграем една игра утре.

— Не утре. Обядвам в Уошингтън. Пълна досада, но не мога да се измъкна. Хари настоя.

— Хари?

— Труман^[4]. Ще изиграем играта, когато се върна. Може да те науча на едно-друго. Боби Джоунс веднъж ми каза, че никога не би спечелил купата на Открития шампионат за аматьори на Англия и Америка, ако специално не бил изучил моя замах.

Агнес зяпнала.

— Да не би да познаваш Боби Джоунс?

— Че ние сме като родни братя.

— Веднъж взех автограф от него.

— Само кажи, драга, и ще ти взема снимка с пожелания.

Агнес се хванала за масата. За миг си помислила, че ще припадне.

Така се изнизвала дългата вечер.

Забележи, не обвинявам Агнес Флак. Тя винаги е живяла като цвете в саксия, нищо от това, за което разказвал храбрият капитан Джак Фосдайк, не ѝ се било случвало. И ето че срещнала мъж, който освен че изглеждал като изваден от реклама в лъскаво списание, знаел всичко и познавал целия свят по-добре от собствената си длан.

Когато я извел на лунна светлина и заприказвал небрежно за лейди Астор, лорд Бивърбрук, ловците на глави от Борнео, Мървин Лерой и братята Шуберт, човек може да предположи чувствата ѝ и да разбере колко неизбежно е било Сидни Макмърдо да изостане в наддаването. Агнес осъзнала, че като е приела безрезервно и прибързано ухажването на Сидни, е допуснала фаталната грешка да направи избор, преди да е огледала целия пазар.

С две думи, за да съкратя тази болезнена част от историята, нека да кажа, че когато накрая Сидни Макмърдо пристигнал с куфара си и сака със стикове и понечил да вземе Агнес Флак в двуметровите си обятия, бил изненадан, огорчен и сащисан, когато тя отстъпила крачка назад и вдигнала ръка да го спре. Секунда по-късно го информирала, че е сторила грешка и че сега на тоалетката си държи не неговата снимка, а тази на капитан Джак Фосдайк, за когото вече е сгодена.

Това, естествено, е страхотна новина за един предан годеник, който се е търкалял четири часа в горещината с влак без вагон-ресторант, и няма да преувелича, ако кажа, че за миг Сидни Макмърдо залитнал като боксьор от тежка категория, който е бил достатъчно невнимателен да позволи ченето му да влезе в непосредствен контакт с юмрука на другар от синдиката на тежкотоварните шофьори. Смътно дочул Агнес Флак да казва, че ще му бъде като сестра, и тази заплаха, като се има предвид, че вече имал на гърба си достатъчно сестри, го извадила от комата, която иначе обещавала да си остане необратима.

Очите му засвяткали, гърдите му се надигнали, мускулите му заподскачали под пуловера и с едно смънкано „Тъй л’ било то?“ се обърнал на пети и я оставил, но не и преди да поиска и получи адреса

на приемника си. Имал намерение да навести последния и като начало да го сграбчи за врата, да го вдигне и да го разтърси като мокър плъх. След това щял да продължи както му дойде вдъхновението, докато от гореупоменатия изпаднат всички чувства към Сидни-Макмърдовата любима.

Досега хвърлих доста усилия да те запозная с характерите на Агнес Флак и капитан Джак Фосдайк, та май забравих да осветя в по-голяма дълбочина личността на Сидни Макмърдо. Е, трябва да започна с това, че той е най-болезнено ревнивият мъж, който някога е въртял стик за голф. Отело ряпа да яде пред него. Открадни му любимото момиче и лъвът в него се пробужда, при това гладен.

Когато стигнал кокетната вила, наета от капитан Джак Фосдайк за летния сезон, Сидни пръхтял зловещо, а мускулите му застрашително играели под кожата като боа, глътнала заек. Капитанът, който си тананикал един от хитовете на миналогодишния боен танц на м'губо-м'гомките и чистел пушката си за лов на слонове, вдигнал въпросително глава при неговото влизане, а Сидни му се облецил в ответ. Мускулите му продължавали да се мятат в буен танц.

— Капитан Фосдайк?

— Същият.

— Приятно ми е.

— Естествено.

— Може ли да си кажем две думи?

— Може и сто.

— Става дума за това, че си ми тафнал момичето.

— А, така ли? Значи ти си тоя Макмърдо, за когото Агнес ми е говорила?

— Да.

— Били сте сгодени, нали, преди да се появя аз?

— Бяхме.

— Много лошо. Е, стават такива неща. Ще я виждаш ли скоро?

— Така мисля.

— Тогава можеш да й кажеш, че съм намерил пушката за слонове, за която й разказвах. Много искаше да види резките по нея.

Сидни, който се канел да нарече събеседника си подмолна лукава змия и да му даде две секунди да стане и да вдигне ръце, решил, че

това може да почака. Не му харесвали тия приказки за резки и слонски пушки.

— Има ли резки на пушката ти за слонове?

— Има резки на всичките ми пушки. Използвам ги подред. С тази например гръмнах вожда на м'гопо-м'гумпи-те.

Кръвта на Сидни Макмърдо започнала да изстива откъм краката нагоре. Стиснатите му юмруци се отпуснали, а мускулите забавили ритъм.

— Гръмнал си го?

— Ами да.

— Тъ... често ли имаш навика да правиш това?

— Винаги, когато засегнат честта на Фосдайкови. Ако някой мерзавец опетни честта на Фосдайкови, застрелвам го като куче.

— Като куче?

— Като куче.

— Какво точно куче?

— Всякакво.

— Разбирам.

Последвало мълчание.

— Ще възприемеш ли един по мутрата като петно върху честта на Фосдайкови?

— Несъмнено. Веднъж вождът на м'гопо-м'гумпите ми фрасна един в окото. Селцето не беше виждало по-пищно погребение от неговото.

— Разбирам — замислил се Сидни Макмърдо. — Ясно. Е, довиждане. Беше ми драго.

— На всички им е драго. Намини някога пак. Ще ти покажа автомата си.

Сидни Макмърдо не може да се похвали с кой знае какво чело. Той е от ония недодялани типове, на които косата започва едва сантиметър-два от веждите, но все пак и на това ограничено пространство се намерило достатъчно място за няколко умислени бръчки, когато излязъл от вилата и тръгнал към брега да се поразходи. Било му абсолютно ясно, че в приключилия разговор не се показал в добра светлина, не успял да си рече каквото му е на душа и да си покаже силата.

Но как иначе, питал се той, би могъл да действа? Сидни е простодушен човек, лесно се обърква пред необичайното. И в тоя случай не разбирал как би могъл да се справи със съперник, който е комбинация от сериен убиец и бойния арсенал на Съединените американски щати. Обичайната му практика да докопва противника за врата и да го разтърсва като мокър плъх, докато му изпаднат всичките чувства към любимото момиче, тук май не вървяла.

Та разхождал се той, размишлявайки, и бил толкова разсеян, че всеки страничен наблюдател би могъл да се закълне, че сблъсъкът с чуждо тяло е неминуем. Той се състоял след около сто метра, а чуждото тяло се оказало на една стройна, гъвкава, съблазнителна млада дама, мязаща на ония страстни жени, които навремето разбиваха живота на мъжа в немите филми, но май изчезнаха от хоризонта с идването на говорящите. Дамата била мургава, изящна и екзотична и по всичко личало, че плачела.

Сидни обаче, който е твърде наблюдателен младеж, скоро разбрал, че бедата е в мушичката в окото ѝ. За него било въпрос на секунди да извади кърпичка от джоба, да наклони назад главата ѝ и компетентно да ѝ окаже първа помощ. Тя му благодарила задавено, като мигала на парцали. После, когато най-накрая го огледала хубаво и в цял ръст, надала тънък писък.

— Ти!

Очите ѝ, големи, тъмни и искрящи като на загадъчна жрица на някоя непозната стара религия на любовта, се забили в него и го пронизали както два нажежени шиша биха минали през буца масло. Той се олюлял на пети с чувството, че някой е разбъркал вътрешностите му с миксер.

— Аз те чакам — о, цяла вечност.

— Моля? Закъснял ли съм?

— Любов моя!

— Не ви разбрах?

— Обожавам те — обяснила красавицата. — Целуни ме.

Ако тя се беше упражнявала със седмици, пак не би могла да намери по-подходящ подход към Сидни Макмърдо, който с изключителна ефикасност да преодолее и последната троха съпротива, останала в гърдите му. Подобно преживяване с подобна жена — точно това му трябвало, така разсъждавал той. Влюбен, който току-що се е

разтоварил от задушен влак, за да открие, че обожаемата го е захвърлила като скъсана ръкавица, е по-узрял за такъв роман от узбекски пъпеш.

Нараненият му дух започнал да нараства. Целунал я, както бил инструктиран, и в главата му назряла мисълта, че Агнес Флак не е всичко на тоя свят и че няма да му навреди, ако ѝ го демонстрира. Пред очите му се мернала една окриляща картина как пристъпва към Агнес с това забележително парче подръка и ѝ казва: „Ако ти не ме щеш, други само това и чакат.“

— Хубав ден — казал той, за да започне разговор.

— Божествен. Чуй вълничките, които се разбиват о брега. Как изпълват цялото ни същество с тайнството на вселената.

— Точно. Така де, как не.

— Дали ни пеят песни за древна Гърция, за Тритон, надул пищния си рог, и за лъчезарната любов на богините и боговете?

— Боя се, че не мога да ти кажа — вдигнал рамене Сидни Макмърдо. — Идвам за пръв път и не ги знам тия места.

Тя въздъхнала.

— Аз също. Но съдбата ми е да съм вечната незнайница. Живея живот на отшелница; сам-самичка, затворена, уединена; потънала в мечтите и виденията си. Така е винаги с художника.

— Ти рисуваш ли?

— Да, но с мастило, не с бои. Рисувам душите на хората. Аз съм Кора Макгъфи Спотсуърт.

Името било непознато за Сидни, който рядко подхваща нещо друго освен седмичниците за голф и многотиражката на фирмата, за която работи, но разбрал, че тя трябва да е някаква писателка, и мислено си отбелязал да си поръча цялото ѝ творчество и да го изгълта до буква.

Тръгнали те да се разхождат, без да продумат. На следващата будка за сладолед той ѝ купил мелба с ядки и плодове, а тя я изяла с някакъв сдържан плам, което говорело за натрупани вулканични страсти, търсеци отдушник. Едната ръка държала лъжичката, другата кротувала в дланта на Сидни като орхидея.

Сидни Макмърдо вече бил на седмото небе. Докато си пийвал сока, в душата му клокочело и кипяло като врящо гърне боб. В началото той гледал на тая жена само като на доказателство, което да

представи пред Агнес, че макар и да е оттеглила инвестициите си, Макмърдо Великолепни още се харчи на пазара. Но вече започнал да я усеща като родена само за него. Затова, когато хапнала последната лъжичка и изразила надежда, че той не я е помислил прекалено напориста с изявлението си, че го обича, Сидни отвърнал: „Ни най-малко, ни най-малко“ и добавил, че точно това е искал да чуе. Учудвало го как изобщо е можел да си представя, че такъв голф-робот като Агнес Флак може да му стане спътник в живота.

— Нужен е само един поглед, не мислиш ли, за да разпознаеш човека, отреден за тебе?

— О, да.

— Особено ако сте се срещали и обичали и преди. Спомняш ли си дните в Египет?

— Египет? — Сидни бил озадачен. Доколкото знаел, този град се намирал в Илинойс, но никога не бил ходил там.

— В Египет, Антоний.

— Казвам се Сидни. Макмърдо. Сидни Джордж Макмърдо.

— Да, последното ти превъплъщение може би. Но някога, преди много време, ти беше Марк Антоний, а аз Клеопатра.

— Ами да, разбира се. Сега вече си спомних.

— Ех, какви времена бяха! Онази нощ на Нил!

— Някакъв терен?

— По спомените си за теб създадох Ревел Карстеърс в моята „Пещ на греха“. Той е висок, широкоплещест и силен, но има сърце на дете. Всичките тези години те търсих и сега, когато те намерих, би ли предпочел да се сдържам и да крия любовта си заради някакви мухлясали условности?

— О, и още как. Искам да кажа, в никакъв случай.

— Какво общо имаме ние с тебе с условностите? Светът би казал, че те познавам едва от половин час...

— Двадесет и пет минути — поправил я Сидни, като се консултирал с джобния си хронометър, тъй като по принцип държал на точността.

— ... или от двадесет и пет минути. В Египет бях в обятията ти след четиридесет секунди.

— Бърза работа.

— Винаги съм била такава. Пряма, внезапна и импулсивна. Спомням си, че веднъж казах на мистър Спотсуърт...

По жилите на Сидни Макмърдо пролазил хлад, подобно на оня, когато капитан Джак Фосдайк му говорел за пушки за слонове и резки. Моралните му устои, като се изключи онова бурно начало в дните му като Марк Антоний, винаги са били непоклатими като Хеопсовата пирамида и никога не биха му позволили да стане разрушител на семейни огнища. Освен това трябвало да се има предвид и застрахователната компания. Един скандал би означавало да загуби работата си като втори вицепрезидент.

— Мистър Спотсуърт? — заекнал той с провиснало чене.

— Има ли мистър Спотсуърт?

— Вече не. Той ме напусна.

— Подла гад.

— Нямахте избор. Двойна пневмония. Досега вече се е преродил, но най-много в медуза. Една медуза трудно може да застане помежду ни.

— Естествено — отвърнал Сидни Макмърдо твърдо, защото веднъж вече го била парила медуза, и после продължили разходката си.

Междувременно Агнес Флак, която се къпела като нимфа в лъчите на капитан Джак Фосдайк, в никакъв случай не била забравила Сидни Макмърдо. В дните, които последвали мъчителния им разговор, в интервалите между тренировките за предстоящия Женски турнир, тя усетила, че мислите ѝ доста често се въртят около него. Момиче, което е обичало, макар и по погрешка, никога не може да остане безразлично към съдбата на мъжа, когото някога е смятало за пътеводна звезда в живота си. Тя не спирала да се пита как е той и се надявала ваканцията му да не се провали заради разбитото му сърце.

Ето защо първия път, когато го видяла, би трябвало да се почувства успокоена и доволна. Сидни придружавал Кора Макгъфи Спотсуърт по дъсчената пътека на плажа и от пръв поглед било ясно, че ако сърцето му някога е било разбито, то много бързо е било поправено в работилницата за разбити сърца. Кларк Гейбъл би могъл да усъвършенства техниката си, като погледа как Сидни се привежда

над Кора Макгъфи Спотсуърт и гали тънката ѝ ръка. А докато се привеждал и галел ръце, той също ѝ шептял в изящното като раковина ухо и всеки можел да разбере, че това, което ѝ шепти, ѝ се нрави. Цялото му поведение било на мъж, който разбира, че е намерил съкровище и е решен да не го изпусне.

Но Агнес Флак не останала успокоена и доволна; напротив, тя била смутена и разтревожена. Вероятно е съдела доста строго, но Кора Макгъфи Спотсуърт ѝ мязала на ония жени, които обикалят и крадат планове на непристъпните крепости — или в най-добрия случай на ония, които, излегнати небрежно на дивана, знаят само да викат: „Принце, ветрилото ми.“ Убеждението на Агнес било, че такава жена може да става за номера с тортата на ергенско събиране, но не и да бъде заведена вкъщи и представена на мама.

Ето защо първата ѝ работа, когато срещнала една сутрин Сидни в голф-клуба, била да проведе проучване.

— Коя — започнала тя, без да го усуква, — беше дамата, с която те видях да се разхождаш?

Тонът ѝ, в който Сидни доловил критични нотки, го засегнал чрезвичайно.

— Това — отвърнал той надменно — не е някаква си дама, а моята годеница.

На Агнес ѝ причерняло пред очите. Тя забелязала, че Сидни е с нова вратовръзка и че има брилянтин „Стико“ на косата си, помадата, която задоволява всеки вкус, но не си и представяла, че нещата са стигнали толкова далече.

— Ти! Сгоден!

— И още как!

— О, Сидни!

Той настръхнал.

— Стига вече с това „О, Сидни!“ — разгорещил се. — Не разбирам какво има да роптаеш. На тебе ти беше предоставена възможността да се свържеш с мен и когато си оттегли заявката, бях свободен, ако не се лъжа, да започна преговори другаде. Както можеш и сама да предположиш, грабнаха ме в момента, в който излязох на пазара.

Агнес Флак се наежила.

— Аз не ревнувам.

— Тогава какво протестираш?

— Просто искам да те видя щастлив.

— Щастлив съм.

— Как можеш да си щастлив с жена, която прилича на смок с бедра?

— Тя има пълното право да прилича на смок с бедра. В един от предишните си животи е била Клеопатра. А аз — добавил Сидни Макмърдо, като опънал връзката си, — съм бил Антоний.

— Кой ти каза това?

— Тя. На нея всичко ѝ е известно.

— Трябва да е смахната.

— Съвсем не. Признавам, че за секунда по време на първата ни среща ми мина подобна мисъл през главата, но всичко се обяснява много лесно. Тя е писателка. Може да си чувала за Кора Макгъфи Спотсуърт.

Агнес надала писък.

— Какво? О, не може да бъде.

— Има документи, с които да го докаже.

— Но, Сидни, тя е ужасна. В училище две момичета бяха изхвърлени, защото намериха книгите ѝ под възглавниците им. Девизът на нейния издател е „Изчервявай се със Спотсуърт“. Как може да желаеш брак с жена, която е прочута с това, че оставя любовните си сцени на поколенията?

— Е, ами ти как така ще се омъжваш за общоизвестен хулиган, който трепе хората с пушка за слонове, без да му мигне окото?

— Само африкански вождове.

— Африканските вождове също са създания Божи.

— Не и когато са под влиянието на джина, така казва Джак. Казва, че тогава трябва да ги застреляш с пушка за слонове. Това означавало като да им се поклониш или нещо друго от ръководството на Емили Поуст^[5] за добро държание в обществото. Между другото той познава Боби Джоунс.

— Ха, Боби Джоунс го познава и бакалинът му. Той самият играе ли голф? Това е въпросът.

— Страхотен е.

— Също и Кора. Надява се да спечели Женския турнир.

Агнес вирнала глава. Тя също се надявала да спечели Женския турнир.

— А, така ли?

— Да, така.

— Само през трупа ми.

— Това може да стане с късия стик с желязната глава — рекъл замислено Сидни. — Истинска фурия е с късия стик.

Агнес Флак потиснала гнева си с голямо усилие.

— Е, надявам се всичко да е наред.

— Разбира се, че ще е наред. Аз съм най-щастливият мъж на земята.

— Във всеки случай, слава Богу, че осъзнахме грешката си навреме.

— И аз мисля така. Щеше да стане една бъркотия, ако всичко това се беше случило, след като се оженим.

— Да. Даже и да се бяхме оженили, аз щях да избягам при Джак.

— А аз при Кора.

— Той веднъж заклал разярен лъв с отварачка за сардини.

— Кора пък веднъж танцувала с херцога на Уиндзор — отвърнал Сидни Макмърдо и с гордо вдигната брадичка тръгнал да заведе годеницата си на обяд.

Като ревностен изследовател на играта на голф във всичките ѝ фази и в течение на много години мога да кажа, че женските турнири в модерните морски курорти обикновено следват една и съща линия. Участничките с оправдани надежди да спечелят рядко са повече от три-четири, останалите представляват само досадна измет, които са се записали дявол знае за какво или пък защото мислят, че изглеждат добре в спортни дрехи. Ето защо предварителните кръгове не си струва да се гледат, нито пък да се описват. Пиленцата се елиминират една друга с весел смях и глезени писукания, а тигриците лапат оцелелите пиленца като нервни кюфтета, докато се стигне до полуфинала, където са останали само печените майсторки.

Така станало и с тазгодишния турнир в Ийст Бамптън. Агнес нямала никакви затруднения да посече четирите госпожички с голям

хандикап^[6] в по-ранните етапи и влязла в полуфинала с мисълта, че истинското състезание едва сега започва.

Наблюдавайки, когато имала възможност, играта на бъдещата мисис Сидни Макмърдо, която също спечелила предпоследния кръг, Агнес вече се чувствала по-спокойна. Кора Макгъфи Спотсуърт все още ѝ изглеждаше от ония жени, които подмамват мъжете към плитчините на греха, но като я гледала как действа с четвъртия стик, нямало никакво съмнение, че от нея ще стане добра съпруга. Тревогите ѝ относно бъдещето на Сидни до голяма степен се уталожиха.

Можело да се очаква в по-късен момент булката да сложи арсеник в кафето му или да избяга със солиста на някой латиноамерикански състав, но преди да го направи, тя би могла, погледната отвсякъде, да бъде достойна съпруга. Сидни никога нямало да изпита най-голямата от всички душевни болки, мъката на съпруга, чиято жена настоява да играе с него ежедневно, защото лекарят ѝ предписал свеж въздух и упражнения. Кора Макгъфи Спотсуърт може и сигурно щяла да се излежава на тигрови кожи полугола и да очаква Сидни да пие шампанско от обувката ѝ, но никога нямало да носи високи токчета на полето за голф или да вика „Тц-тц“, когато не улучи дупката. Предишния ден бъдещата мисис Сидни елиминирала последната си опонентка само с четири удара, докато на Агнес и трябвали цели шест, и това силно я впечатлило.

Следобедът, в който се провеждал полуфиналът, бил от ония задушни, жарки следобеди, които карат хората да се влачат като пребити и да казват, че не горещината е най-лошото, а влагата. След седмици слънце времето вървяло на разваляне. Скоро щяло да загърми и обикновено пъргавите момчета, които носели торбите със стикове, сега се превивали под тежестта им. За Агнес, която е глуха за промените на времето, тази изтощителна жега била добре дошла. Надявала се обаче да се отрази зле на играта на противничката ѝ.

Кора Макгъфи Спотсуърт започнала първа и Агнес отново трябвало да се възхити на гъвкавата лекота на замаха ѝ. Сидни, който кръжал в близост, наблюдавал опита ѝ с явно одобрение.

— Няма да ти трябва удар назад, момичето ми — казал той и странен спазъм минал през Агнес, като че е налпала развалена стрида. Колко често ѝ е казвал същите тези думи! За миг я пронизало

чувството за голяма загуба. После погледът ѝ попаднал върху жизнерадостния образ на капитан Джак Фосдайк с цигара в устата и болката преминала. Ако капитан Джак Фосдайк не е цар сред мъжете, то тя нищо не разбираше от царе.

Когато двойката отпред се отдалечила, тя замахнала и постигнала обичайния си съвършен Агнес-Флаковски удар. Капитан Джак рекъл, че му напомня за оня, който демонстрирал, когато веднъж играл приятелски кръг с Хари Хопкинс, и после поели напред.

От момента, когато противничката ѝ тръгнала от първата площадка, Агнес Флак осъзнала, че задачата ѝ няма да е лека и че ще трябва да впрегне цялото си умение. Въпросната жена имала вид на училищна възпитателка и млатела топката, като че ли е вироглав питомец. И за да подсили тежестта на изпитанието, само по изключение не успявала да я прати точно където трябва.

Агнес също била в страхотна форма, та в резултат на това до десетата дупка борбата продължила с лек превес ту на едната, ту на другата страна. На шестата Агнес вкарала топката с великолепен удар и се изтеглила напред, но отстъпила преднината още на седмата, когато възпитателната изстреляла топката като птичка в небето. На следващия тур били равни и все така равни стигнали до единадесетата площадка. И точно когато на това място Агнес замахвала, небето забоботило и дъждът, който се канел цял следобед, завалял напоително.

На Агнес Флак ѝ се сторило, че най-накрая провидението се намесва на страната на по-добрата. Винаги е била най-силна точно в лошо време. Дай ѝ тропически порой, придружен с гръмотевици и други Божии дела, и на нея ѝ идва вдъхновението. И тъкмо гърдите ѝ започнали да се изпълват с настъпателна радост, радостта на ревностния играч, който след изнурителна борба чувства, че работата му е вече в кърпа вързана, когато с разочарование забелязала, че противничката ѝ като че ли изпитва същите чувства. Даскалката не само че не се уплашила от природната стихия, а очевидно я приветствала с добре дошла. Като поела дъжда с явно наслаждение, тя халосала топката така, като че ли е писала за нея обиди на черната дъска, а най-много, което Агнес успяла да постигне, било да преполови преднината ѝ между единадесета и дванадесета дупка.

През цялото време дотогава капитан Джак Фосдайк обикалял около тях, между ударите бърбел за канибали, които е срещал, и

лъвовете, които са съжалявали, че са го срещали, но по време на последните две дупки го обгърнало странно мълчание. И точно когато на тринадесетата площадка Агнес се изправила след поредния си силен удар, усетила, че се усуква около лакътя ѝ и се опитва да ѝ привлече вниманието. Яката му била вдигната и приличал на тъжен мокър плъх.

— Хм... това... какво ще кажеш по въпроса?

— Кой въпрос?

— Тоя проклет дъжд.

— Та това е само лека мъглица.

— Не мислиш ли, че е по-добре да се чупим?

Агнес зяпнала.

— Да не ми предлагаш да се откажа от мача?

— Точно това исках да кажа.

— Да де откажа от шанса да стигна до финала само заради няколко капки дъжд?

— Ами, я гледай, мокри сме до кости. А голфът е само една игра все пак, нали разбираш?

Очите на Агнес проблеснали като светкавицата, която току-що паднала до едно близко дърво.

— И през ум не ми минава да се откажа от първото място — ревнала тя. — И ако ме оставиш сега, никога повече няма да ти проговоря.

— Е, добре де. Беше само едно предложение.

Той вдигнал по-високо яката си и играта продължила.

Но Агнес вече била бясна. Тия оскърбителни думи за голфа, че бил само една игра, я треснали като гръмотевица и все още отеждали в съзнанието ѝ. В краткия период, в който познавала капитан Джак Фосдайк, играта му дълбоко ѝ допаднала. Той се проявил като вещ и талантлив играч, на моменти даже великолепен. Но какво е талантът в голфа, ако го няма спортния дух?

Тогава ѝ хрумнала успокоителна идея. Той навярно само се е шегувал. В кръговете, в които се е движил, сред веселите африкански вождове людоеди и английските херцози, с които толкова отдавна общува, подобни духовити задевки несъмнено са задължителни. За да запази мястото си в подобен свят, един мъж трябва да е дяволит шегобиец, закачлив бърборко и веселяк. Сигурно си е помислил, че тя

има нужда от повдигане на духа, и затова е пуснал в действие искрящото си остроумие.

Съмненията ѝ се стопили. Вярата ѝ в него отново била непоколебима. Като че ли тежък товар се смъкнал от сърцето ѝ. И когато замахнала с дървения стик, тя извъртяла такъв удар, че отново се озовала с преднина пред противничката.

Колкото до капитан Джак Фосдайк, той бил изцяло погълнат от старанието да си предпази врата от дъжда и да си напомня, че Агнес е единствената племенница на Джошуа Флак, човек с дълбоко чувство за семейни обязанности, с пари на камари и с единия крак в гроба.

Дали опонентката на Агнес наистина е била възпитателка не мога да кажа. Но ако е била, то възпитанието на подрастващото поколение на страната би било в добри, железни ръце. В подобна криза, когато една по-слаба жена би се огънала, тя останала твърда и неустрашима. Шапката ѝ мязала на мекица, но все пак била на терена. Воювала с Агнес, дупка след дупка, с несломима воля. На четиринадесетата и петнадесетата дупка съкратила преднината наполовина, но на шестнадесетата изпълнила един от своите вдъхновени удари и резултатът отново бил равен. И като набирала все повече сила, вкарала топката в седемнадесетата с един страховит дванадесетметров удар.

— Туйто, няма вече накъде — изрекла тя, проговаряйки за пръв път.

Винаги е абсолютна грешка да се говори на игрището. Думите разстройват концентрацията. Точно на този изблик отдавам факта, че началният удар на възпитателката от осемнадесетата площадка бил определено по-слаб от предишните. Осемнадесетата дупка се намирала наблизко, почти до голф-клуба, и дори зайците рядко я пропускали. Но на нея не ѝ достигнали няколко метра, а Агнес преценила разстоянието точно, играла и топката паднала близо до флага на дупката. Втория път възпитателката ударила толкова успешно, че за миг изглеждало, като че ще вкара. Но топката спряла на няколко сантиметра от целта и сърцето на Агнес подскочило от радост, защото ѝ трябвали някакви си шейсетина сантиметра, а от такава

разстояние не била пропускала повече от веднъж годишно, и то когато била още в детската градина.

Точно в този момент, след угощение с кренвирш и парче кейк, от клуба излязъл един пекинез с доста твърдоглав вид. Той тръгнал към площадката и като наближил топката на Агнес, опулил очи, за да я подложи на проверка.

Това пекинезите са ексцентрични кучета. Ето, би казал някой, една най-обикновена топка, която няма Бог знае с какво да привлече вниманието на едно умно куче. Някакво си кълбо, леко поочукано. И все пак топката явно с нещо го заинтересувала. Животното подушило всеки сантиметър с определен интерес и удоволствие. Потупало я с лапа. Помирисало я. После легнало, взело я в уста и започнало да я дъвче унесено.

За Агнес самата гледка — куче на игрището — била истински ужас. Възпитана още от дете да почита правилата на голф-клуба, тя потреперила силно от главата до петите. И като се съвзела с голямо усилие, тръгнала напред и извикала: „Къш!“ Пекинезът обърнал очи, изгледал я, решил, че в нея няма нищо важно или забавно, и подновил дъвченето. Агнес пристъпила още една крачка и тогава даскалката за втори път нарушила обета за мълчание.

— Не пипай кучето. Така ти се е паднало.

— Глупости.

— Моля, моля, така е. Ако по пътя ти случайно има локва, не я подсушаваш с четка и кофа, нали? Естествено, че не. Караш през нея. Същото важи и ако срещнеш случайно куче.

Тия даскалки са добре тренирани да спорят. Агнес се спряла объркана. После погледът ѝ паднал върху капитан Джак Фосдайк и намерила изход.

— Няма правило, което не позволява на един зрител, когато види куче, да го вземе и да го погали.

Този път било ред на учителката да се обърка. Тя прехапала устни и огорчено замълчала.

— Джак, скъпи — рекла Агнес, — вземи това куче и го погали. И после — добавила тя, защото умът ѝ сече като бръснач, — дръж главата му над дупката.

Човек би предположил, че всеки рицар, жаден да получи благоволенieto на своята дама, би скочил най-чевръсто да изпълни

подобно повеление. Но капитан Джак Фосдайк не скочил. На красивото му лице се появил нерешителен израз и той почесал брадичката си умислено.

— Момент само — рекъл. — Трябва да огледаме тая работа от всички страни. Пекинезите са ужасно зловни, нали знаеш. Докато се усетиш, и ти захапали глезена.

— Е, на тебе опасността ти е по вкуса.

— Разумната опасност, драга, разумната.

— Нали веднъж си убил разярен лъв с отварачка за сардини.

— А, но първо го подчиних със силата на очите си. Бедата с пекинезите е, че са толкова късогледни, та не виждат човешките очи и не могат да бъдат обуздани.

— Би могъл, ако си приближиш лицето.

— Ако — казал многозначително капитан Джак Фосдайк.

Агнес зяпнала. Този следобед вече имало и друг повод да се облещи насреща му. Сега се облещила за втори път.

— Да не се боиш от кучето?

Той се разсмял безгрижно.

— Да се боя от куче? Това направо ще развесели момчетата от Бъкингамския дворец. Знаят ме като луда глава от ония времена, когато бях заместник-ръководител по лова. Спомням си, една сутрин отидох при кучешката колиба със свирката и с торбата кучешки бисквитки и сварих едно от кучетата в много кофти настроение. Взех да го успокоявам: „Фидо, Фидо, добро момче, Фидо!“ — но то само се зъбеше и ръмжеше. После се приготви да се хвърли отгоре ми. Нямах и секунда за губене. За мой късмет един служител от Хералдическия институт беше оставил синята си пелерина на облегалката на стола. Грабнах я и я метнах върху главата на звяра, а след това беше фасулска работа да го вържа със здрави каиши и да му сложа намордника. Дълго се говори за моята ловкост. Спомням си, че лорд Слайт и Сейл, който присъстваше, каза на лорд Нъбъл от Ноп, който също присъстваше, че не бил виждал такава находчивост от деня, когато министърът без портфейл звъннал с фалшива монета от два шилинга и половина, за да оповести идването на офицера от кралската гвардия с жезъла.

В по-щастливите дни подобна история би накарала Агнес Флак да зяпне от възторг, но сега само прибавила огорчение към разочарованието ѝ. Тя направила последен отчаян опит да го трогне.

— Но, Джак, ако не поместиш тая отвратителна малка твар, ще загубя мача.

— И какво значение има, скъпо дете? Някакво си мижаво курортно състезание.

Това вече преляло чашата. В очите на Агнес лумнал леден пламък.

— Отказваш? Тогава край на нашия годеж.

— О, не казвай това.

— Казвам го.

Очевидно било, че се повела борба в душата на капитан Джак Фосдайк, ако изобщо може да става дума за наличие на душа. Мислел си колко е богат Джошуа Флак, колко е привързан към племенницата си и колко е стар. От друга страна, пекинезът, който започнал да подозира някакъв пъклен заговор срещу себе си, вече бил оголил малки, но здрави зъби в крайчеца на муцуната си. Изобщо ситуацията била сложна.

И както стоял така на кръстопът, от клуба излязло богато облечено момиче със златиста коса, яркочервен маникюр и цигара в четиридесетсантиметрово цигаре. То се навело и вдигнало пекинеза.

— Малкото ми ангелче май ви пречеше на голфа-молфа. Хей, капитан Фосдайк, здрасти. Не знаех, че си тука. Хайде, ела да ме почерпиш с един коктейл.

Тя целунала нежно пекинеза по главата и го понесла към клуба. Топката заминала с него.

— Отиде в бара — обадила се възпитателката. — Ще трябва да биеш оттам. Труден удар. На твое място бих използвала късия стик.

Капитан Джак Фосдайк зяпал след момичето, сбърчил умислено чело.

— Срещал съм я някъде, но не си спомням. Коя е тя?

— Една от ония богаташки, дете само си клатят краката — изсумтяла даскалката. Тя си падала малко нещо социалистка.

Капитан Джак Фосдайк подскочил.

— Богаташки?

— Това е Лулабел Спрокит, наследничката на „Супер сардини на Спрокит“. Има на свое име сто милиона.

— На свое име? Искаш да кажеш в банката, откъдето може да си тегли винаги, когато ѝ е угодно? Мили Боже! — викнал капитан Джак

Фосдайк. — Пресвета Дево! Така, така, така! — и като се обърнал към Агнес, добавил: — Чух ли нещо за разваляне на годежа? Много добре, драга, много добре. Както кажеш. Беше ми приятно. Ще следя бъдещата ти кариера с изключителен интерес. Извинете ме, моля.

Чуло се бръмчене и след секунда той изчезнал в клуба.

— Отстъпвам мача — рекла мрачно Агнес.

— Добра идея — кимнала възпитателната.

Агнес Флак стояла на осемнадесетата площадка и размишлявала за разбития си живот. И не за загубата на капитан Фосдайк скърбяла тя, защото пердето вече паднало от очите ѝ. Още щом показал, че в сърцето си няма и грам спортен дух, чувствата ѝ угаснали. Това, което я измъчвало, е, че загубила Сидни Макмърдо. В този печален час цялата ѝ предишна любов се върнала и заляла душата ѝ като приливна вълна.

Луда ли беше да скъса с него?

Отговорът бил: „Разбира се.“

Не беше ли, безразсъдна като дете, разбила с тежък чук Ноевия ковчег и така хвърлила на вятъра щастието си и мечтите си?

Отговорът бил: „И още как.“

Ще го види ли някога пак?

В мястото, определено за този въпрос, можело да напише „Несъмнено“, защото в този момент той идвал откъм входа за съблекалните.

— Сидни! — викнала Агнес.

Той изглеждал угнетен. Великанските му рамене били приведени, а очите мътни като на човек, който е изпил горчивата чаша до дъно.

— А, здрасти — рекъл ѝ той.

Последвало мълчание.

— Как свърши мисис Спотсуърт? — попитала Агнес.

— Ъ? О, спечели.

Агнес клюмнала още повече. Последвало ново мълчание.

— Тя разтури годежа — обадил се накрая Сидни.

Дъждът продължавал да се сипе като из ведро, но като чула тия думи, на Агнес Флак ѝ се сторило, че слънцето изведнъж е огряло цялото голф-игрище на Ийст Бамптън.

— Тя искаше да напусне заради дъжда — продължил Сидни глухо и отчаяно. — Хванах я за ухото и я поведох, а докато удряше, стоях до нея с вдигната ръка, готов да ѝ дам да се разбере, ако се откаже. В един-два случая се наложи да го направя. И така я изведох до победата, но на нея май не ѝ хареса. Накрая, като вкара топката в последната, осемнадесета дупка, което я направи победителка, ми каза, че съм се променил напълно от ония дни на Нил и че никога не иска да ме види и чуе нито в тоя живот, нито в някой следващ.

Агнес отваряла и затваряла уста като риба на сухо.

— Значи си свободен?

— Да, при това много се радвам. Да пукна, ако знам какво намерих в тая жена. Но каква полза има сега, когато загубих тебе?

— Не, не си.

— Моля? Ами Фосдайк?

— Тъкмо разтурих и нашия годеж. О, Сидни, да вървим и да се оженим веднага, ако ще и със стиковете в ръка, преди да сме направили още някоя глупава грешка. Нека да ти кажа какво направи с мен онова недоразумение Фосдайк.

И с развълнуван глас тя започнала да разказва своята история, но не била стигнала много далеч, когато се наложило да спре, защото Сидни Макмърдо я обгърнал със силните си мечешки лапи и я притиснал до гърдите си, където туптяло голямото му мечешко сърце. А когато Сидни Макмърдо притисне едно момиче до гърдите си, то трябва да си пести дъха, да вдишва и издишва, когато дойде сгода, а не да разказва някакви си истории.

[1] Помпей — древен град в Италия, изгорен в пепел и лава при изригването на Везувий. — Бел.прев. ↑

[2] Пернамбуко — щат в Североизточна Бразилия. — Бел.прев. ↑

[3] Гранд Нешънъл — ежегодното конно състезание с препятствия. — Бел.прев. ↑

[4] Хари Труман — 33-ят президент на САЩ (1945–1953). — Бел.прев. ↑

[5] Емили Поуст — американска писателка, авторка на книги по етикет. — Бел.прев. ↑

[6] Хандикап — броят на ударите като преднина, давана на по-слаби състезатели, за да се изравнят шансовете за победа. — Бел.прев.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.